

D. P. Aligica: Nu este o întâmplare ca predam studentilor nostri teoria clivajelor si teoria votului

written by [Marginalia] | April 2, 2019

NU este o întâmplare ca predam studentilor nostri in stiinte politice si/sau administrative teoria clivajelor si teoria votului (ca parte din teoria mai larga a agregarii preferintelor). Sunt instrumente esentiale pentru intelegerea functionarii oricarui sistem politic democratic.

Aceste doua teorii -impreuna cu aparatul tehnic insotitor- alcatuiesc nucleul instrumentului analitic cu care se poate analiza, interpreta si intelege ceea ce se intampla in procesul parlamentar si sistemul politic britanic la ora actuala.

O intelegere profesionista si de substanta a ceea ce se intampla acolo este imposibila in absenta intelegerii (a) a realinierii clivajelor in sistemul britanic, realiniere ce prexista brexitului si care anunta realineri similare in intreaga lume a democratiilor avansate post industriale occidentale si (b) a dinamicii ciclurilor in procese de votare cu echilibre si puncte de veto multiple. Profesorul Catalin Avramescu de la Universitatea Bucuresti da aici o incercare de explicatie mecanismelor la lucru in cazul (b) notat mai sus, facand apel la un instrument analitic minimal. De acord sau nu, de aici incepe o discutie serioasa, diferita de simpla vehiculare de sabloane si emotii personale sau de grup:

*“În realitate, ce s-a întâmplat are o explicație simplă, ce ține de teoria sistemelor de vot. Votul din Parlamentul de la Westminster se desfășoară după un sistem normal în adunări și comitete. Se supune la vot o “moțiune”, se numără voturile pentru și împotriva, după care se stabilește care parte a chestiunii a avut majoritatea. Problema că astfel de sisteme “majoritare” au o vulnerabilitate atunci când opțiunile de vot sunt mai multe decât două. Când poate să apară un fenomen numit “divizarea votului” (vote-splitting)....”
(continuare aici)*

Nu exista o asteptare ca publicul sa stapaneasca sau sa inteleaga acest aparat tehnic. Exista inasa asteptarea ca un comentator politic sa aiba o constiinta minimala a existentei unui aparat tehnic si teoretic care sta in

spatele analizei politice. Si sa fie capabil sa traduca publicului rezultatele analizelor facute cu aceste mijloace. Indiferent de optiunile doctrinare, ideologice sau partipriuri, un publicist politic si analist serios pur si simplu nu isi poate reduce discursul la retorica si clisee propagandistice in sustinerea unui sablon narativ sau altul al momentului.

Analiza politica e ca analiza substantelor chimice sau analiza de rezistenta materialelor. Nu stii chimie sau fizica, nu ai ce sa spui despre fenomenul in discutie decat ca e ce vezi e rosu, amar sau ca e mare si tare si cenusiu. Si moale sau aspru la pipait.

In fine... Din cauza asta nu trebuie sa ne batem joc de specializarea universitara, de invatamantul universitar si de autoritatea epistemica. Ne luptam cu Dancila si Ster dar de fapt suntem la randul nostru echivalentul lor in domeniul pe care ne bulucim ca formatori de opinie, profeti si interpeti autodesemnati, interpunandu-ne intre realitate si public.

Si ar mai fi ceva: de obicei acesti "analisti" si "publicisti" comentatori mai sunt si entuziasti autodesemnati apologeti ai democratiei, liberalismului, UE samd. luptatori cu extremele, cu populismul, cu rusismul, putinismul, absolutismul, feudalismul, panslavismul, gandarismul, trairismul samd samd samd. Nu exista rau mai mare facut democratiei si liberalismului contemporan decat aceasta asociere in perceptia publica intre, pe de o parte, aceste personaje si gestic si retorica lor si pe de alta, ceea ce inseamna proiectul european. Dar asta e alta discutie.